

de graveur moet te Thurium gestorven zijn, waar zijn werk voortgezet wordt door Molossos en anderen. In Phrygillos leefde een groot meester, die niet alleen prachtige kunstwerken schiep, maar ook door zijn reizend bestaan overal den bloei verspreidde, die overal in Italië en ook op Sicilië leerlingen achterliet om zijn werk voort te zetten. Phrygillos, leerling van Phidias, stichtte, wat genoemd zou kunnen worden: de Syracuseaansche school, hij was ook de grondlegger van een Italische school. Al die prachtige munten van het Westen gaan op hem terug; hij is een der grootste muntgraveurs der Oudheid, en zeker de belangrijkste.

EUAINETOS.

In Syracuse wordt Phrygillos opgevolgd door Euainetos, die wel de „Grootmeester der Muntkunst” genoemd wordt. Evenals bij zijn leermeester laat ik hier de voornaamste van zijn stukken volgen in, voor zoover ik kan na-gaan, chronologische volgorde.

Euainetos zet het werk van Phrygillos voort: de kop van zijn eerste tetradrachme (afb. 8) is dezelfde als die van zijn voorganger; alle misschien nog bestaande stijfheid heeft hij echter verloren, de kop is bewogener en levendiger. De coiffure heeft de graveur in lokken behandeld, niet haar voor haar geteekend; nochtans is er geen spoor van grofheid te bespeuren: alles is fijn en zuiver gesneden. Het haar vertoont een zacht rythmische golving om de kruin; maar wanneer het van onder den hoofdband weer te voorschijn komt en boven het oor naar achteren gekamd is, krult het vrij en levendig. Het gelaat heeft een ernstige uitdrukking, die van vriendelijkheid en welwillendheid getuigt. De geheele kop, omgeven als hij is door de vier traditioneele, sierlijk gesneden dolfijnen, vormt één harmonie van beweging en rust, van menselijkheid en goddelijkheid.

De achterzijde valt niet minder in het oog: hier toch zien wij de quadriga in een nog ongekeerde levendigheid. De paarden, zij snellen in ontstuimige vaart over het renperk, vurig in al hun strijd lust; de pooten trappelen op den grond in snel en onregelmatig rythme, dat zoo prachtig tot uiting komt in de, nu in het geheel geen eentonigheid of gedwongenheid zien latende, levendigheid der pooten. De menner houdt een waakzaam oog op hen, gereed om ze met den stok aan te vuren. Hij is tot het uiterste gespannen, zich in de vaart vooroverbuigend, terwijl zijn kleed in den wind uitgolft. In den woesten ren — een origineele vrijheid van den graveur — is van het achterste paard de teugel gebroken, die nu kronkelend over den grond wordt meegesleurd. Menner en paarden spannen zich in om de zege te behalen; inderdaad zullen zij hun doel bereiken, want reeds zweeft Nike boven hen, gereed om den man te bekransen, tevens met zich voerend een bord met Euainetos' naam, ten teken dat ook de graveur gezegevierd heeft: over materiaal en onderwerp. — Uitstekend blijkt 's kunstenaars